

Farsangi köszöntő

A farsangi időben kikívánkozik belőlem az alábbi köszöntő, melyet Balogh Lajos bátyámtól, a csejti kukások leszármazottjától hallottam és tanultam meg még 1947 decemberében, mikor náluk vendégeskedtem egy hangulatos disznótorban:

„Tisztelt Vendégeim!

Az úr felettünk való örökösét úgy alkalmazza, hogy kigyelmekek subája meg ne ázzék és ártatlanságának ködmöne meg ne harmatosodjék, hanem evickéljenek lélekvesztőjükben a viharos Óperenciás hullámain!

És tornyoztassék a kigyelmes Úristen tokajitól megtorjagosodott borfelleget a tájra és abból sültkappan mennykövek között gatyakötésig érő áradat zúdítassék kentek udvarára az ég csatornáin.

Ha majd úgy gondolják, hogy idvezülni vágy lelkük eme porhüvelyből kilopózni kívánkozik, vezettessék be ama mennybéli kiskocsmába, vagy vendégfogadóba, hol Ábrahám, Jákob, Noé, a pátriárkák és a próféták, a szüzek, a vértanúk, hitvallók és a bűnbánók, és a királynők aransujtásos nadrágban, sarkantyús csizmában, dolmányban, bokorugró szoknyában és pruszlikban járják a Kállai kettőst, az oldalgót, a lopózkodót, a Radeczkit, a mártóst, vagy a hétországra szóló tyúkverőt és kínáltassék meg kigyelmekek szuflája tepertős-túrós haluskával, töltött káposztával, lekváros-gombóccal, nyögvenyelőssel, túrós dödölyével, és nyenyenyunyával. Jólakottan boruljanak Péter urunk kebelére, ki örömében bokázva sündörög a porta kapuja körül. Az Úr ölelje kebelére átszellemült lényeteket és mondja: imé gyarló, hitvány lelkek, emeljétek köhögésig mellykasotokat és sűrű csuklások és bőfögések között valljátok meg, hogy együtt, szorozva, összeadva se szerettétek úgy az én véremet szimbolizáló bort, mint eme idvezült, aki ki nem állta; hogy a szájába erjedjen, megsavanyodjon, keseredjen, vagy kipangjon, hanem rendületlenül nyelt, később csak vedelt, azt híván, hogy így leszen ez a Melkizedek áldozata és a zsoltárok dallama szerint, most és mindörökké Ámen.”

A vendéglátó Balogh Lajos Sűrűcsejten lévő portáján volt a török időkben elpusztított templom és a mellette elterülő temető. A romokból kiszedett téglából épült fel a tanya, a temetőt pedig legelőnek hagyta, hogy „őseink végső nyugalma semmi ne zavarja”.